

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

»Danica« izhaja vsak petek na celi pol in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr. V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za $\frac{1}{2}$ leta 1 gl. 80 kr., za $\frac{1}{4}$ leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide »Danica« dan poprej.

Tečaj Li.

V Ljubljani, 28. januarija 1898.

List 4.

Gospod, po tebi hrepenim.

Tako potujem tužno sam
V deželi stiske in solzá,
Če pot je prava, sam ne znam,
Če vede prav me do nebá:
V nebó pa priti si želim.
Gospod, po tebi hrepenim!

Ko solnce krije mi oblak.
Razgrne se čez zemljo noč,
Okrog in krog je temen mrak,
Odkod naj pride mi pomoč?
Ko zbehan jočem in ihtim,
Gospod po tebi hrepenim!

Zabredem včasih v gozd strašán,
Kjer divje tulijo zveri,
Ko sem od groze krog obdán,
Ko mi nikjer pomoči ni;
Tedaj pa molim in klečim:
Gospod, po tebi hrepenim!

Če kdaj me popusti vodnik,
In sam sem sred močvirnih tál,
In od nikoder rešenik
Ne pride, da bi roko dal;
Zakličem k tebi, ko trpim:
Gospod, po tebi hrepenim!

Zanese tudi kdaj me pot,
Da tavam sredi skal, puščav,
Ne vem, kod ógnil bi se zmot,
Strupenih zmajskih, kačjih glav,
Pa vročo željo obudim;
Gospod, po tebi hrepenim!

Nad dušo pride roj skušnjav,
In že upada mi srcé,
Da voljo božjih bi postav
Izvršil, kakor mi velé;
V zavetje k tebi pribežim,
Gospod, po tebi hrepenim!

In če bliščeče sreče svit
In slava čast, življenja slaj
Nad dušo mojo je razlit,
In mami zemlje kras me kdaj.
Soet v višje misli se vtopim:
Gospod, po tebi hrepenim!

Ljudje me včasih varajo,
Če kdaj zaupam jim preveč,
Ki za nebo ne marajo.
In za Bogá se ne meneč;
A tako ljudstvo jaz pustim,
Gospod, po tebi hrepenim!

Enkrat utrujen bo korak.
In póme boš prišel, Gospod,
Da me popelješ nad oblak.
Pred ostri sodni stol od tod:
Naj vekomaj s teboj živim,
Gospod, ki k tebi hrepenim!

A. Hribar.

Kaj je papež?

3. Papež je nezmotljiv učitelj.

Papež je po Božjem pravu vrhovni poglavar cerkve in središče jedinosti v nji. Jedinost je zlasti v veri potrebna. Cerkev je od apostolskih časov vsakega izobčila, kdor ni veroval, kar je ona kot resnico od Boga razodeto proglasila. Cerkvi so poverjene razodete resnice, katere mora neoskrunjene in nespremeljive čuvati. Zato mora zlasti takrat, ko se širijo različni nauki, presoditi, kateri nauk je resničen, in ga potem vernikom proglasiti. Verniki morajo cerkev poslušati, oprijeti se proglašene nauka in verovati vanj s srcem in razumom. Ako bi tega ne storili in bi o resničnosti dvojili, bi grešili in ne bili bi več člani cerkve. V proglašeni nauk bi

seveda ne bilo mogoče tako lahko verovati, ako bi cerkev ne bila nezmotljiva, to se pravi, da proglasi s pomočjo Jezusa in sv. Duha vselej le to, kar je v resnici tako. Zato priznava nezmotljivost cerkev vzhod in zapad.

Zato se mora priznati nezmotljivost rimskega papeža. Kot vrhovni poglavar ima učilno oblast; ta dolžnost in ta pravica cerkvene hierarhije pripada temu, ki je vrhovni poglavar. Vsled tega lahko papež vsemu krščanskemu svetu naravnost zapove, da vsprejme njegove verske odloke. Vsi verniki so dolžni, da jim uklonijo svojo voljo in svoj razum, sicer bi prestali biti udje sv. cerkve. Cela cerkev stori torej svojo dolžnost, kadar vsprejme kot razodeto in nepokvarjeno resnico to, kar ji vrhovni glavar kot tako zapoveduje. Ako bi se poglavar v odloku zmotil in zablodil, zmotila bi se tudi cela cerkev, in to tedaj, ko bi se po naredbi in volji Božjega svojega Začetnika pokoravala temu, ki je njen temelj, njen vrhovni pastir. Tedaj bi pač cerkev prenehala.

Ta zmota bi se ne mogla nikoli popraviti, niti s skupnim zborom, ker brez papeža ni cerkvenega zbora, in papež je ravno bistveni del takega zbora. Višjega sodišča torej nad papežem ni. Kadar izreče državno sodišče kako obsodbo ali se izda kaka naredba, se nihče ne sili, da v resničnost te razzodbe trdno veruje; dovolj je, da se le po zunanje pokoruje in se po nji ravna. V verskih odlokih je pa to drugače, ker tu je treba vsprejeti razzodbo ter vanjo verovati s srcem in razumom, sicer te čaka večno prokletstvo.

Nauk se seveda ne more verovati, ako se ne ve, da je resničen; tega pa zopet ne morem vedeti, če mi ni znano, da se dotični učitelj v tem ne more prevariti. Ker je dal Jezus vrhovnemu poglavarju in pastirju svoje cerkve oblast, da sme učiti, a vernikom zapovedal pod kaznijo večnega pogubljenja, da verujejo s srcem in razumom, — zato mora poglavarja tako voditi, da poučujoč celo cerkev, se ne more zmotiti. Papež je torej nezmotljiv.

S tem se pa ne trdi, da se papež ne more pregrešiti, ne trdi se, da je osebno nezmotljiv v katerikoli znanosti. Zmotiti se more v vsaki znanosti, tudi v bogoslovski; lahko govori napačno o verskih stvareh, zmoti se lahko tudi, ko pridiga ali piše okrožnice, kadar dela kot učenjak ali propovednik. Kakor je proglasil vatikanski cerkveni zbor, se ne more zmotiti samo takrat, kadar razglaša kot vrhovni pastir celi cerkvi pod kaznijo nauk, katerega mora verovati kot razodeto resnico. Nezmotljiv je jedino v odloku samem, ne pa v razlogih za ta odlok: ti so

lakko nepopolni, pomanjkljivi, nezadostni; niti ni nezmotljiv v razzodbi, ali so verski razzlogi dobri ali ne, — čeprav bi bilo drzno in neumestno soditi nam, da kakšna definicija, kakšni razzlogi niso dobri, zlasti, če jih papež potrdi.

Z definicijo vatikanskega zbora se je izvršil razzvitek monarhične ustave cerkve. K temu so zlasti veliko pripomogli krivoverci in razzkolniki, katerih odpad od prave Jezusove cerkve, od Kristusovega namestnika je dokazal, kako nujno potrebna je bila taka definicija. In ne samo pred, temveč tudi po vatikanskem zboru, se je napadala z vsemi silami trditev o nezmotljivosti papeževi. — Poleg tega divja tudi sedaj hud boj, katerega mora bojevati Jezusova cerkev. Bolj kakor sploh kedaj se razzdvaja svet v dva tabora. V jednem taboru so neverni ljudje, oboženi z vsemi sredstvi napredne, moderne omike, ki neizrečeno sovražijo Jezusa in Njegovo delo; v drugem je katoliška cerkev, ki nima drugega orožja, kakor versko resnico in svojo Božjo ustavo. Zato je bilo silno potrebno, da se je to izvršilo, in da se je z definicijo o nezmotljivosti popela monarhična ustava do vrhunca.

Sedaj smo mirni; zaupljivo zremo na nezmotljivega svojega učitelja, želeči, da nam kaže pot resnice skozi gosto temo, ki je prišla na ta svet; veselo in hvaležne sprejemamo njegove nauke.

(Konec prih.)

O namenu človekovem.

III. Po katerih pripomočkih doseže človek svoj konečni namen — večno izveličanje?

Ako želim priti k Bogu, umevno je samo po sebi, da moram najprvo skrbeti, da ga spoznam. Človek more hrepeneti le po tem, kar je spoznal, in sicer le-tó bo tudi ljubil in le temu prostovoljno služil. To spoznanje, ta ljubezen in ta služba so pa tudi jedini pripomočki, ki odpirajo pot do Boga — do večnega izveličanja.

Ako pa hočem Boga spoznati, moram iz skratka vse verovati, kar je Bog razzodel.

Pač, iz zunanje narave, ki jo opažam, lahko sklepam, da je Bog vsemogočni, neskončnomodri in dobrotljivi Stvarnik; a zadostnega spoznanja božjega, jasnega prepričanja o pravem namenu mojega življenja v tem še ne najdem, ako le golo naravo opazujem. To spoznanje mi mora dati le Bog sam. Bog sam mora podučiti človeka o svojem bistvu, o svojem delovanju, o zapovedih svojih in prepovedih, t. j. Bog sam se mora ljudem razzodeti. Zgolj naravno ne more nikoli obseči nadnaravnega, kakor človek nikdar ne more obseči z roko široke zemlje.

Ako se pa Bog človeštvu razodene, to je, ako se Bog v svojem neskončnem usmiljenju tako poniža, da ljudi sam pouči o skrivnostih, katerih človeški um nikdar sam najti ne more, tedaj je dolžnost človekova, da brezpogojno veruje razodeti besedi božji. Ta vera pa je po vsem modra in pametna, ker veruje v večno modrost in resnico. Kdor v Boga ne veruje in nima njegove razodete besede za resnico, ta Boga tudi ne more prav spoznati in tako ne doseže prvega, najpotrebnejšega pripomočka za večno izveličanje.

Ker je vera za nas toliko važna, zato pa tudi prvo poglavje katoliške verske vede uči o veri. —

Kadar pa človek s pomočjo vere spozna Boga po njegovih lastnostih in po njegovem delovanju, tedaj spozna tudi svojo odvisnost od tega Boga, ker je Bog najvišji vladar nebes in zemlje in oče celemu stvarstvu — torej tudi človeštvu. Iz tega pa si posname človek dolžnost, da mora biti pokoren svojemu Bogu, t. j. da mora zapovedi njegove splovnati. Drugi pripomoček božjo naklonjenost si pridobiti in se izveličati na ta način je, da se človek uda in podvrže večnemu Gospodu in Očetu, da spolnuje njegove zapovedi.

Ak. hočemo najvišjo in najsvetejšo nalogo našega življenja prav rešiti, t. j. da dopolnimo voljo božjo, tedaj pa naletimo na oni neprestani boj, na ono vedno trpljenje in trud, brez katerega ni nobeno človeško življenje. Greh je napravil ono grozno zlo, ktero je napravilo sovražstvo mej Bogom in človekom, mej človekom in ostalim stvarstvom, in ktero je človeka samega razdvojilo. „Hudo, česar ne maram, delam; dobrega, kar hočem, nočem storiti“; tako toži že sv. Pavel. In čeravno nas je Kristus odrešil, vendar je in ostane v nas grešno nagnjenje in veselje do greha; deloma kot kaznen, deloma kot poskušnja, da si ž njo pridobimo večjih zaslug za nebesa. Kako veliko je to grešno nagnjenje v človeku in kako daleč človeka lahko pripelje, priča nam brezštevilo grešnih zmot, ki so se godile skozi vse čase mej človeštvom. Zato pa kliče Kristus vernikom kot prvi pogoj za izveličanje: da se mora človek zatajevati t. j. boriti se mora zoper poželjivost in jo premagati. Zmaga nad samim seboj pa je jako težka, in človek je brez božje pomoči, brez milosti božje nikoli ne bo dosegel. Zato pa je Kristus postavil gotova sredstva, sv. zakramente, molitev, s katerimi si pridobivamo milost božjo. O teh sredstvih govori nauk o krščanski veri nadalje.

Recimo nekaj o popolnosti.

No, kaj pa to? Popolen naj bom? Je-li to mogoče? Tako ali jednako utegne prijazen bralec ali bralka vprašati, ko vidi naslov naši razpravi. Počasi! Ni tako hudo, kakor morebiti misliš. Naj ti samo to povem, da Bog od nas ne zahteva nikoli kaj tacega, kar bi mi ne mogli storiti. To pa moraš tudi vedeti, da smo vsi poklicani k svetosti. „Bog je v nebesih“ — tako pravi Kristus, a ne samo gotovim osebam, ampak nam vsem brez razlike.

Vendar pa ne smemo misliti, da more priti umljiv človek do tako visoke stopinje popolnosti, da ne bi mogel več grešiti. Tak nauk prekel je vže cerkveni zbor vičnski. Pač pa je res, da smo, dokler živimo v dolini solza, zmerom podvrženi slabemu nagnjenju in da ne moremo nikoli tako zelo zatreti skušnjav, da bi se nikoli več ne javile. Vesoljni cerkveni zbor tridentinski izrekel je kot versko resnico, da ne more nikdo brez posebnega daru božjega priti do tega, da bi se celo življenje varoval tudi vsakega malega, odpustljivega greha — — *possit in tota vita peccata omnia, etiam venialia vitare, nisi ex speciali Dei privilegio* (sess. 6. can 23.) Biti brez vsacega madeža greha vse življenje ne more noben zemljan, nego li samo oni, ki bivajo nad zvezdami v večno lepih prostorih nebeških. Kakor ne moremo reči, da je platno čisto belo, če ima le nekoliko madeža, tako tudi ne more kristijan na svetu biti brez vsacega najmanjšega greha.

Ljubezen je vrhunec popolnosti človeške, a ta doseže najvišjo stopinjo še le v nebesih; vsaj ne moremo tu na svetu uživati obličja božjega; v solzni dolini imamo toliko posla, raztresenja in skrbi, zato ne moremo vse pozornosti obračati na Boga, kakor delajo duhovi nebeški. Tako nas uči angeljski učitelj sv. Tomaž Akvinski. In apostol narodov, uzvišeni sv. Pavel, imenuje popolnost na tem svetu otročjo, a moško-popolnost na drugem svetu. Ako tedaj primerjamo popolnost na tem svetu s popolnostjo duhov nebeških, vidimo, da je naša popolnost še zmerom pomanjkljiva. Uvažimo pak naše slabo nagnjenje in druge slabosti svoje, potlej pa smemo govoriti o popolnosti tudi na zemlji: da, včasih lahko rečemo, da je velika, heroična itd.

Sv. Tomaž trdi in tudi dokaže, da obstoja popolnost naša v ljubezni in sicer v ljubezni do Boga in v ljubezni do bližnjega. Vsaj pravi vže sv. Pavel v svojem listu na Kološane (pogl. 3. 14 vrsta): „*Super omnia caritatem habete, quod est vinculum perfectionis*“ — „pred vsem imejte ljubezen, ki je zaveza popolnosti“. In v

svojem krasnem, klasičnem pismu do Rimljanov v 13. poglavju 10. vrsti piše: „Plenitudo legis est dilectio“ — „popolnost postave je ljubezen“. Vsaka postava, vsak zakon ima namen in nalogo napeljati ljudi v dotični občini do gotove stopinje popolnosti. Na primer: Državni zakoni teže za tem, da postane država kolikor možno popolna; vojaške postave skrbe za izvrstne vojake; zakoni ali pravila samostanska imajo zopet namen, ustanoviti samostan, koji bi odgovarjal vsem zahtevam pravega meniškega življenja. In Bog, ko nam je dajal postave, ni imel drugega namena, nego li iz nas napraviti prave, verne kristjane.

Popolnost naša tedaj ni drugega, negoli popolno izpolnjevanje zakonov božjih. In ker je „ljubezen popolnost postave“, kakor pravi sv. Pavel, zato obstoja popolnost naša v ljubezni. Dobro to misel izraža sv. Gregorij v besedah: „Quidquid praecipitur, in sola caritate solidatur“. „Karkoli je zapovedano, vse je utemeljeno na sami ljubezni.“

Iz tega je razvidno, da popolnost naša obstoji v ljubezni. Vsaj je tudi Gospod naš Izveličar rekel: „Ako hočeš popolnoma biti, izpolni zapovedi“, — pglavitne zapovedi pa sta: „Ljubi Gospoda svojega Boga iz vsega svojega srca, vse svoje misli, vse svoje moči in vse svoje duše in svojega bližnjega, kakor sam sebe“. —

To pa ni nič posebnega, vtegneš reči, dragi bralec ali bralka, in tako tudi je. Vsaj nas Bog pozna skozi in skozi. On dobro ve, kake slabosti imamo, predobro mu je znano, da smo nagnjeni na slabo, da smo zmerom izpostavljeni raznim skušnjavam, koje nam podaje svet, lastno slabo nagnjenje in pa hudič sam, kateri je naš sovražnik vže od začetka sveta.

Nekaj pa je, kar On od nas zahteva, in to je ljubezen. Bog, kojega je le gola ljubezen vodila, da je vstvaril svet in vse, kar je na njem, posebno pa, ko je vstvaril človeka, za angelji najlepši stvor, ki je došel iz rok Stvarnikovih, je rekel: „Naredimo človeka po svoji podobi.“ Še bolj je pokazal svojo preveliko ljubezen do nas, ko je obljubil Izveličarja, ki je imel odrešiti cel svet iz spon, v katere jih je ukoval izvirni greh. Ko so grešili angelji, takoj jih je zavrgel na večno v pekel, a s človekom imel je usmiljenje.

O predpustu.

Še iz starih paganskih časov ohranili so se nekteri običaji tudi mej našim narodom. Take šege in navade so sicer častitljive radi starosti, je-li so pa koristne in vredne za katoliškega kristjana, to

je drugo vprašanje. Mej take starinske, a slabe navade prištevamo tudi šumne veselice v predpustnem času. Koliko je ljudij, ki so celo leto pametni in vzorni, a pred pustom morajo znoreti, češ, to je stara navada. Da se mladina kaj rada priuči takim razvadam, mi ni treba dokazovati, vsaj nas uči vsakdanja izkušnja.

Ne misli pa, mladi bralec ali bralka, da je pisatelj teh vrstic ne samo pust sam za-se, ampak, da i drugim veselja ne privošči. — Kaj še! On sam se prav rad povesele v pošteni družbi, še bolj pa želi tebi, mladina slovenska, pravega, nedolžnega veselja. Vsaj tudi svetovni apostol sv. Pavel pravi: „Veselite se, veselite se, pravim, v Gospodu.“

Tudi naša sv. cerkev ne zabranjuje poštenega veselja, le to pa želi kot naša dobra in skrbna mati, da bodi naše veselje pošteno. Žalibog, da se to ne more trditi o marsikteri veselici, koja se te dni v nas Slovencih priredi.

Kaj pa naj rečem o življenji na kmetih predpustne dni. Po mnogih vaseh se kratek predpustni čas več greha stori, nego sicer vse leto. Veste li, kaj pravi sv. Pavel: „Bratje, kakor po dnevi pošteno hodimo, ne v požrešnosti in pijančevanji, ne v nesramnosti in nečistosti, ne v kregu in nevoščljivosti, ampak oblecite Gospoda našega.“ Blagor, trikrat blagor nam, ko bi se po teh prekrasnih besedah sv. Pavla ravnali ne le sedaj v dnevih razuzdanosti, ampak vse svoje življenje.

Vprašam vas, kedaj se zgodi več ostudne požrešnosti, nego li ta čas. Mnogo je nespametnih ljudij, kateri mislijo, da je predpustni čas prav zato, da se človek preobklada z jedjo in pijačo. To ni samo proti naravnemu in božjemu zakonu, ampak je tudi zelo škodljivo telesnemu zdravju. Od nezmernosti v jedi in pijači jih je vže veliko leglo v prerani grob. Koliko jih polože na mrtvaški oder takih nesrečnejev, ki so sredi prekomernega živjanja izdihnili grešno svojo dušo! Mi jih pomilujemo, kaj pa poreče neskončno pravični Sodnik božji? Pijančevanje se je strahovito vkoreninilo mej narod slovenski. Vsacega pravega domoljuba boleti mora srce, ko opazuje, da prekomerna pijača, posebno nesrečno žganje, kakor rak razjeda blagostanje dušno in telesno našega sicer dobrega kmeta.

Druga, nič manj nevarna rana, katera predpustni čas tudi bolj krvavi, nego sicer, je nesramnost, nečistost. „Kako lep je čist rod v svoji svitlosti, večni mu je spomin.“ Ah mladina slovenska, védi, da vsa tvoja lepota ima svoj vir in svojo zaslonbo v čistosti. Kako se vže po zunanjem loči pošteno deklet od zapeljane.

•Pa če zaprt je sreče raj,
Da gledam vanj, se zdi mi vsaj,
Ko v tvoja zrem očesa,
Odperta v njih nebésa. •

Gregorčič.

Varujte, predragi mladenči in mladenke, skrbite za srca nedolžnost. Cvetlice, katerim slovenska dekleta tako rade prilivajo, ocveto, a spomladno solnce jih poljublja s svojimi gorkimi žarki, in zopet začno cveteti. Nedolžnost izgubljena ne pride več nazaj. Mladina, ako hočeš res biti vesela in zadovoljna, živi lepo, krepostno. Ogibaj se bolj nego strupenega gada tacih hiš in veselic, pri katerih je v nevarnosti nedolžnost duše tvoje. Ne reci: vsaj sem pameten, vsaj sem pametna, ker: kedor ljubi nevarnost, bo v njej poginil.

— — ne „v kregu in nevošljivosti“, svari dalje sv. Pavel. Slovenec se rad prepira. žalibog ne samo priprost, ampak tudi izobražen. Žalostno je to, a resnično. Ah kako malo ljubezni je v nas! Toliko več pa prepira, pravi, kletve, sovraštva! Kje je v nas Slovencih kako mesto, občina ali vas, v koji vlada jedinstvo, ljubezen in mir? Kaj še! Teško dobiš rodbino, v koji bi bili vsi člani jednega srca, jedne misli.

Kako grdo sovraštvo vlada večkrat med mladenčji sosednjih vasij. Ni čuda, da večkrat jeden ali drugi prinese domov krvavo glavo. Večkrat se zgodi, da nastane pravi boj mej njimi, včasih je celo po več mrtvih. Mislite li, da vam to služi na čast. A kaj bo z dušo vašo? Dandanes vže ponočujejo mladeniči, ki so komaj dostali nedeljsko šolo — golo bradi — nimajo še mahú pod nosom, a vže se klatijo celo božjo noč okoli. Kaj sledi iz tega! Mesto, da so krepki mladeniči, začno se starati takrat, ko bi imeli biti čvrsti in krepki. In ko ga pokličejo v vojake, sram ga je sleči se pred komisijo, ker je tak, kot huda letina. —

Tudi odraščeni sosedje se radi prepirajo na veselje advokatov. Za košček zemlje, za star trhljen oreh ti grede v pravde, katere jim tekem let vzemo stotine in večkrat celo posestva sama!

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Dobrove.

„Le križ nam sveti govori,
Da vid'mo zopet se nad zvezdami.“

Izročili smo 22. januarija t. l. materi zemlji truplo moža Franc Bizjak a, posestnika in sadjerejca v Dražovniku št. 5. Bil je blaga duša, reči smemo, mož po volji Božji. Poleg sadjereje, s katero se je pečal nad 60 let in bil tudi večkrat od slavne c. kr. kmetijske družbe obdarovan z zlatimi in srebrnimi svetinjami, mu je bilo edino veselje v knjigah. Ker je bil zvest Mohorjan nad 40 let, bile so mu posebno priljubljene Kristusovo življenje in smrt in življenje svetnikov. Te knjige je vsaki dan prebiral posebno zadnjih 10 let; ker so mu telesne moči vsled naporega dela odpovedale, štel si je v dolžnost, da je vsaki dan od godovnega svetnika prebral življenje, ter je šaljivo imenoval knjige Življenje svetnikov: moj brevir, ker so mu vsaki dan poleg drugih te knjige najbolj služile. Bil je znancem jako priljubljen in vse ga je visoko spoštovalo, ker je znal vsakemu s svojim modrim svetom pomagati. Decembra meseca je pa tako obolel, da je moral ostati ves čas v postelji. Najbolj ga je žalostilo to, da je moral o božičnih praznikih ležati. Mučile so ga silne bolečine v želodcu, da ni mogel nobene stvari zavžiti, a bil je potrpežljiv. vdan v božjo voljo je zdihoval: „O Gospod, tukaj me tepi in muči, samo da mi v večnosti prizanesesh“, in proti koncu je klical: „O Gospod, usmili se me! O Bog, sprejmi mojo dušo! Pridi o Gospod, moja duša je pripravljena!“ In res, Gospod je vslišal njegove prošnje v sladkih zdihljejih presv. srca Jezusovega in Marijinega. Pri popolni zavesti je Bog poklical svojega hlapca, da prejme plačilo od Gospoda. Bil je večkrat potolažen s sv. Zakramenti. Umril je v 79. letu svoje starosti. Blagor mu, kdor tako pripravljen pričakuje zadnje ure, obogaten z dobrimi deli, ta prejme zveličanje od Gospoda. R. I. P.

Razgled po svetu.

Avstrijsko. V Salzburgu je imelo katoliško politično društvo dobro obiskan shod, ki je izrekel zaupnico katoliškim poslancem. Prav lepo je od volilcev, da izrekajo vrlim katoliškim poslancem zaupnice, kajti morali so preslišati najgrše in najpodlejšje psovke in očitanja od liberalnih Nemcev. Koliko si prizadeva Wolf, da bi spodkopal veljavo teh poslancev — a to se mu ne bo tako brzo posrečilo; ampak nasprotno se množi število onih, ki odobravajo delovanje teh poslancev. Nedavno je pridobilo gornje avstrijsko katoliško politično društvo 1000 članov. —

Moravski in tirolski deželni zbor sta poslala brzojavno čestitko sv. očetu povodom 60letnice mašništva. V češkem deželnem zboru še vedno Nemci ne dajo miru. Dasi so Čehi kolikor mogoče vstrpljivi in potrpežljivi, jih Wolf ne pusti v miru. temveč jih pri vsakej priliki psuje in raznaša po svolih časopisih. da ni v Pragi več življenja varen. Praške nemške dame baje nabirajo denarno podporo, katero bodo poslale maliku Wolfu. — Kakor poročajo nemški listi. bodo nemški nacijonalci po prizadevanju Wolfa izstopili iz deželnega zbora. To surovo ravnanje nemških nacijonalcev tudi poštenim liberalnim Nemcem več ne ugaja. Mnogo so krivi tudi ti, da je tako daleč prišlo, lahko bi se bili v državnem zboru upri silovitemu postopanju Schönereja in Wolfa, toda odobravalu so njih početje in mu pomagali pri obstrukciji.

Na Moravskem je v deželnem zboru poslanec Žaček dne 19. t. m. utemeljil predlog. kako naj se izvede na Moravskem popolna ravnopravnost obeh narodnostij v kulturnem in narodnem oziru. Rekel je, da je ni listine v vsi ustavni zgodovini Moravske, ki bi govorila proti taki ravnopravnosti. Poslanec Stransky je pa predlagal, da naj se z vso močjo dela na to, da se popolnoma izvedó jezikovne naredbe. —

Na Gališkem je rusinski poslanec Vahnjanin stavil dne 19. t. m. v deželnem zboru predlog, da naj vlada izda za Galicijo jednake jezikovne naredbe, kakor so one za Češko. da bodeta poljski in ruski jezik pri vseh državnih uradih popolnoma jednako-pravna.

V vseh cerkvah na Poljskem so bile pretečeno soboto dne 21. t. m. slovesne službe božje v spomin 25letnice poljskega vstanka.

Ogersko. Ker primanjkuje v Budimpešti katoliških cerkva, so sklenili karmeličani zgraditi novo cerkev, ki bo jedna najlepših v mestu. —

V Losonci se je ustrelil odvetnik Zelenka, brat protestantskega škofa.

27. t. m. se je nastanil novi škof Hettyey v Pečuhu. V ta namen so bila v predvečer vsa stanovanja po mestu razsvetljena in ozaljšana z zastavami.

Budimpeštanski katoliški klub je čestital sv. očetu, za kar se je sv. oče prav lepo zahvalil po državnem tajniku. Podelil je svoj blagoslov obema predsednikoma in vsakemu posamnemu udu.

Madjaronska vlada na Reki ima sedaj, ko je razpustila občinski svet, dobro orodje v osebi guvernerja grofa Szaparyja, ki vrlo izkorišča svoje mesto. Mestno upravo vodi, kakor se njemu zdi, v volilno listo pa uvršča nebroj Madjarov.

Na Laškem so nemiri, ker ljudje nimajo — kruha. — Živela združena Italija!

Rim 14. t. m. je bil v avdijenci pri sv. očetu msgr. Hofman, apostolski vikar v Sansiju in 16. t. m. orleanski škof. — „Gerarchia catholica“ poroča, da je vseh kardinalov umrlo pod Leonom 122: in sicer od teh 4. katere je posvetil papež Gregorij XVI, 54 posvečenih od pokojnega papeža Pija IX. in 64 od sedanjega Leona XIII. 117 kardinalov je imenoval papež Leo XIII

Prejšnji nuncij, dunajski kardinal Agliardi, je bil precej nevarno obolel. Sedaj se mu je obrnilo na bolje. —

Prihodnji konzistorij bo sklican koncem tega meseca ali začetkom prihodnjega. Sedaj ne bo imenovanih nič novih kardinalov.

Apostolski vikar, danski škof Euch je prinesel sv. očetu „petrov novčič“ 1200 kron. Pravi, da je to prvi dar od časa reformacije. Sv. oče je podelil razna odlikovanja imenitnim osebam, ki so prestopile v katoliško cerkev.

Na Gregorijanskem vseučilišču je poučevalo 25 profesorjev, med temi 4 Nemci. Slušalcev je bilo 666. Med temi je 232 Nemcev, 14 Ogrov, 53 Poljakov in 12 Slovencev iz Avstrije. —

Zdravje sv. očeta je izredno ugodno. Na sv. 3 kraljev dan je bilo več romarjev pri njegovi sv. maši. Na ta dan se berejo sv. maše v vseh jezikih, v znamenje, da je prišlo odrešenje vsem ljudem po Kristusu

Darila, katera je prejel sv. oče povodom 60letnice mašništva, znašajo po poročilu nekterih listov okoli 5 milijonov lir. Norfolški vojvoda je sam poslal 200.000 lir, avstrijski škofje 100.000 glđ. in ravno toliko tudi ogerski. Amerikanski škofje so poslali sv. očetu velik križ v vrednosti 250.000 lir.

O božiču je dal razdeliti sv. oče med uboge 17.000 lir in 3000 med potrebne duhovnike. —

Katoliška cerkev je za vlade Leona XIII. se pomnožila za 2 patrijarhata, 13 nadškofijskih sedežev, 90 škofijskih, 2 apostolska delegata, 46 apostoljskih vikarijatov, 35 apostolskih prefektur. — Gotovo je Bog v najobilnejši meri blagoslovil trud našega sv. očeta, da se sv. cerkev zadnji čas tako lepo razširja po vsem svetu.

Belgarija. Nedavno se je vršilo slovesno blagoslovljenje razkolne kapele v kneževem dvoru v Sredecu. Odpadnik Ferdinand se je vdeležil slavnosti z vsim dvorom. Znano je namreč, da je iz poblepnosti po kraljevi časti dal prekrstiti svojega sina Borisa, ki mu bode nasledoval. Sam hoče biti katoličan in razkolnik. Toda dvema gospodoma ob enem služiti je nemogoče. Dosedaj je bral na kneževem dvoru sv. mašo samo katoliški misijonar, odslej jo bode tudi razkolni pop. Gotovo se je prikupil s tem korakom Rusiji.

Nemško. V pruskem deželnem zboru je neki liberalen poslanec predlagal, naj odzove vlada svojega zastopnika pri sv. stolici. Predsednik je odgovoril, da vlada dobro ve, zakaj ima zastopnika svojega, in da v tej stvari nimajo poslanci ničesar odločevati. Nemški katoliški škofje so poslali papežu kot darilo 50.000 mark.

Prusko. (Samostani in kongregacije.) Število verskih družb se je pretečeno leto znatno pomnožilo. L. 1866., ko je ponehal kulturni boj, se je ustanovilo 746 samostanskih hiš z 7248 udi; 1889 je bilo šte-

vilo že mnogo večje, namreč: 1027 hiš z 11.217 udi; pretečeno leto 1399 hiš z 17.398 udi.

Svica. Katoličanstvo je zadnji čas jako napredovalo. V Zürichu imamo dve katoliški fari, ki štejeta do 50.000 duš; med tem ko je bilo pred nekaj leti le 1000 katoličanov. —

V mestu Basel deluje 10 duhovnikov, krstov je bilo 859 in 237 cerkvenih porok. Dasi si mnogo prizadevajo „starokatoličani“, kako bi odvrnili vsako povrnitev v katoliško cerkev, morajo vendar z žalostnim srcem videti, da se ravno nasprotno godi.

Francosko. L. 1897. je umrlo samo iz Francoske v tujih deželah med neverniki 147 misijonarjev, med njimi dva škofa v Ameriki. — Umrlo jih je med njimi nekaj mučeniške smrti, a drugi na potu vsled prevelike vročine ali na morju. Med temi 147 misijonarji je 75 Francozov, 19 Lahov, 7 Belgijcev, 5 Špancev, 4 Irci, 4 Nemci, 2 iz Canade, in ostali iz raznih drugih držav.

V Parizu manjka katoliških cerkva. Sama fara pri sv. križu ima nad 100.000 duš; skoro četrtna otrok ni krščenih in polovica jih ne prejme prvega sv. obhajila. Vzrok je pomanjkanje šol. Toda vlada se ne zmeni za to, ampak le pazi, kje bo mogla prizadeti cerkvi kak udarec. Je sicer več šol, toda takih — v katere ne sme duhovnik stopiti.

V kratkem pride pred vojaško sodišče znani Zola, ki je tako podlo in sramotno pisal o Rimu in se iz vsega božjega norčeval. Upamo, da prejme zaslužen plačilo.

Turčija Sultan je izdal odlok, v katerem zapoveduje pobrati premoženje turških mošej. S tem denarjem si hoče izboljšati svoje stanje. Seveda so se mohamedanci temu odločno uprli.

Nizozemsko. Velike priprave se delajo za kronanje mladoletne kraljice Wiljeldmine. — Na otoku Amboina je bil hud potres. 80 oseb je ubitih in 200 smrtno ranjenih.

Rusko. (Velika nesreča v cerkvi) V neki cerkvi blizu mesta Kozloba na Ruskem se je pripetila grozna nesreča. V cerkvi se je imela vršiti poroka, in svatje so stopili z zaročencema v cerkev. Nabralo se je ogromno ljudi, tako da je bila cerkev natlačeno polna. Ker je bilo mrz, so zaprli vsa vrata, toda kmalu je postalo v cerkvi silno soparno, vsled česar so morali odpreti jedna vrata. A skozi ta izhod se je kadil sopar na cesto v sveži zrak tako gostim dimom, kakor bi se kadilo z dimnika. Ljudje na cesti, opazivši to, so zagnali hrup, da v cerkvi gori. Seveda se je ljudstvo prestrašilo vsed tega krika in mislilo, da res gori, in tu se je izvršil grozen prizor. Vse je bežalo iz cerkve in tiščalo k jedinemu izhodu. V tej gnječi se je pohodilo in zadušilo 75 ljudi, 160 pa je bilo težko ranjenih. Bežali so ti ljudje v smrt — pred lastno separico.

Amerika V Št. Pavlu je prebil božične praznike papežev delegat Martinelli iz Washingtona. V praznik sv. Štefana je počastil s svojo navzočnostjo župnijo sv. Frančiška Saleškega, katero že več let modro in previdno vodi naš rojak, preč. g. Janez Stariha. Visoki gost je opravil slovesno sv. mašo, pri kateri so mu asistirali trije Slovenci: preč. g. Stariha, č. g. Seliškar in č. g. Matija Štrukelj. S tem obiskom je priznal visoki gost zasluge preč. g. Starihe.

V severni Ameriki je prestopila v katoliško cerkev ustanoviteljica protestantske misijonske po-

staje. Rektor te cerkve Henry Adams je že prej prestopil. Po poročilu kardinala Gibbono se je zadnje leto spreobrnilo 300.000 protestantov.

Madagaskar. Oo. jezuitje so pretečeno leto okoli 3000 nevernikov spreobrnilo. Gotovo lepo število, ako pomislimo, koliko težav in napora morajo prestati, ker jih francoska vlada tako slabo podpira.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec januarij (prosinec 1898)
(Spis potrjen in blagoslovljen od sv. Očeta.)

a) Glavni namen:

Poklic v duhovski stan.

b) Posebni nameni:

28.) **Sv. Karol Vellki.** Priznanje Kristusovih pravic na postavodajo. Plemenitost srca namesto plemenitosti krvi.

29.) **Sv. Frančišek Saleški.** Duhovniki in obhajanci. Pospeševalci molitvenega apostoljstva. Zadeve poklica.

30.) **Sv. Adalgunda.** Višje dekleške šole. Okrepljenje kršč. umetnostnih sol. Podjetja v čast najsv. Zakramenta.

31.) **Sv. Peter Nolask.** Obvarovanje kmetov pred hujškanjem napčnih prijateljev. Vse poslano pa še ne uslišane zadeve. Udje molitvenega apostoljstva in bratovščine Srca Jezusovega, ki so umrli meseca prosinca in ki bodo v svečanu umrli.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Srca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Srca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Mohorja in Fortunata, naših angeljev varhov in vseh naših patronov Bog dobrotno odvrni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestovanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Neka oseba se zaradi bolne noge v bratovsko molitev priporoča. — Neka podjetna zadeva, da bi se dobro iztekla. — Dva mladeniča, ki živita v vednem pikanju in prepiru med seboj, da bi se sprijaznila. — Nekdo, ki ima namen stopiti v zakonski stan, da bi mu vse srečno izpadlo. — Že veliko let bolni mož je priporočen v molitev na čast N. lj. Gospe, da bi se mu obrnilo na kak način.

Zahvala:

Na prošnjo sv. Valentina po devetdnevnici se zahvaljujem za ljubo zdravje.

Listek za raznoterosti.

Kanonično vmeščen je bil v ponedeljek čast. g. Janez Brence, dosedaj župnik pri Sv. Gregoriju, na župnijo Presko.

Č. g. Ivan Bernik, kapelan v Borovnici, je imenovan župnim upraviteljem.

V avdienci pri cesarju je bil nedavno novomenovani prošt novomeški, milostni gospod dr. Sebastijan Elbert. Imenovan je ob jednem dekanom, udom krajnega šolskega sveta in škofijskim komisarjem gledé veronauka na višji gimnaziji v Novem Mestu.

Uršulinke se naselijo v Idriji. V to svrhu so kupile posestvo; visoko ministerstvo je dovolilo na-

selitev. Prav potrebno je zlasti za Idrijo, da se oživi krščansko življenje — ker v tem mestu imajo socialni demokratje veliko moč, kar se je pokazalo nedavno pri shodih, katera sta sklicala državna poslanca dr. Krek in dr. Žitnik. Človek bi ne bil kmalu življenja varen pred onimi „sodrugi“, ki tako radi povdarjajo bratovsko ljubezen, o kateri sami niti pojma nimajo.

Brzojavno čestitko sv. očetu povodom njegove 60letnice je poslal mestni zbor ljubljanski. Za taisto se je zahvalil v papeževem imenu državni tajnik kardinal Rampolla. Sv. oče je podelil vsem odbornikom in mestu svoj blagoslov. — Tudi deželna zbornica je poslala po nasvetu deželnega glavarja sv. očetu čestitko.

Cistercijani v Zatičini. „Slovenec“ je prinesel 22. t. m. veselo vest, da je kupčija med vlado in cistercijani konečno sklenjena. Deželno predsedništvo je dovolilo, da smejo cistercijani opatije Mehieran naseliti v Zatičini. Upamo, da vneti redovniki kmalu prevzamejo v last to častljivo, za Kranjsko velepomembno posestvo. Prav iskreno čestitamo Zatičanom na tej pridobitvi! — Koliko nepotrebne pisarjenja je bilo radi cistercijanov v „Narodu“. Poskusil je vsa sredstva, da bi oblatil poštene in miroljubne redovnike. A premagano je vse — in mi se veselimo trenutka, ko bomo mogli pozdraviti na slovenskih tleh častito samostansko družino. Dobro došli! —

Delaj dobro. V mestu N. na Bavarskem je živel jako imovit mož, ki pa ni bil s seboj prav nič zadovoljen. Nekoč se hoče obesiti. Sel je ven, na neki hiši zapazi napis: „Človek, ako ti je življenje zoperno, delaj dobro; čednost ti bo podelila ljubezen do življenja!“ Obupanec postoji nekoliko pri tem napisu. Na enkrat se spomni, da živi v njegovem obližju marljiv, toda ubog rokodellec, kateri je nedavno izgubil svojo ženo, ki mu je zapustila več otrok. „Gotovo bi bil jako nespameten — pravi bogataš — ako bi bil razdelil svoje premoženje med svoje lakomne dediče; veselili bi se mojega samomora in zapravljali po nepotrebem imetje. Hočem bogastvo bolje obrniti.“ Vrne se domov in vzame otroke rokodelčeve k sebi in skrbi za njih vzgojo. V zadoščenje mu je bilo, da so otroci jako lepo napredovali in postali dobri ljudje. To je silno veselilo bogataša in mnogokrat je pripovedoval, da bi nikdar ne verjel, kako zamore človek srečen postati, ako dobro dela.

Pobožen otrok. V nekem nemškem časopisu bral sem sledeče: Župnik vpraša neko nedeljo deklico, ki je daleč od cerkve stanovala, kje navadno kosi opoldan, ker jo pri krščanskem nauku vedno v cerkvi vidi. Deklica odgovori: Svoje kosilo dobivam v cerkvi pred tabernakelnjom. — Kako se godi pri nas? Tudi v naših krajih je navada, da pričakujejo ljudje, ki stanujejo daleč od cerkve in prihajajo k dopoldanski sv. maši, krščanskega nauka. To ta, kje jih bodeš navadno našel? — V gostilni, tu jim je prijetneje, nego v cerkvi; mnogokrat se toliko časa obotavljajo, da zamudé krščanski nauk, katerega so pričakovali.

Spovedna molčečnost. L. 1894. je bil obsojen katoliški duhovnik Lurtz pred sodiščem v Baltimoru v dveletno ječo. Obdolžili so ga, da je ukradel bogatemu bankirju veliko vsoto denarja. Seveda so se veselili

tega vsi židovsko-liberalni in socialno demokratični listi. Pred sodiščem je povdarjal duhovnik, da ni tat, ni hotel pa povedati, kako je prišla do njega ona vsota denarja — Pred letom pa so prinesli ameriški listi novico, da je bil duhovnik oproščen iz ječe, v kateri je 2 leti po nedolžnem prebil. V posameznih listih bankirjevih so našli neke pripomnje, iz katerih se je jasno uvidelo, da je zapustil bogataš ono vsoto duhovniku, da naj jo izroči neki osebi, katero je pokojni bankir pripravil ob premoženje. To pa je povedal duhovniku pri spovedi. Da bi ne prelomil spovedne molčečnosti, je bil pripravljen tudi življenje dati. Kot zadoščenje za storjeno krivico pa je imel zavest, da je storil svojo duhovniško dolžnost.

Posvečevanje nedelje. Bilo je nedeljsko jutro. Neki hribolazec pride v revno gorsko vas. Idoč skozi njo, ne vidi nobenega človeka. Stopi v malo gostilno. Gostilničarka ga debelo pogleda, ko jej veli prinesiti kruha in vina — a nazadnje vendar prinese. Hribolazec vpraša, ako bi bilo mogoče dobiti kakega vodnika na bližnji snežnik. „Da“ — odgovori žena — „a danes ne, in sicer zato ne, ker je nedelja.“ Hribolazec ne veruje in se hoče sam prepričati. Napoti se v hišo vodnika, a ta se ni hotel na noben način udati pod najugodnejšimi pogoji. Hodil je po celi vasi, toda zaman. „Danes je Gospodov dan in počitek“, glasil se je odgovor vaščanov. — Ali smo pri nas v tem oziru tudi tako natančni.

Materine solze. V Kolinu ob Renu je živel mladenci, ki je prvi mladostni čas jako dobro porabil. Ko pa je začel zahajati med slabo družbo, se je popolnoma predrugačil; odslej mu je bil najljubši kraj gostilna. Večkrat je prišel še-le pozno v noč domov. Nekoč pride zopet prav pozno; tiho se splazi v svojo sobo, meneč, da njegova mati že spi. Mati pa je čula in čez nekaj časa pride v njegovo sobo, poklekne pred sv. razpelo in jame jokati. Potem gre tiho do sinove postelje, in dve materini solzi padeta na njegov obraz. Sin je bil prebujen in to ga je tako presunilo, da je drugo jutro šel k materi in jo prosil odpuščanja. „Odslej se hočem predrugačiti in ti nikakih skrbi več napravljati!“ Ostal je mož beseda in dobro se mu je godilo.

Gospod ozdravi redovnico pri sv. obhajilu. Neki francoski časopis pripoveduje to-le: L. 1882 se je dogodilo v samostanu sester presv. Rešnjega Telesa čudovito ozdravljenje. Sestra Marija Avgusta de Joursse je začutila 27. aprila l. 1882 hudo bolečino v glavi, kmalu potem na desnem očesu, tako da je konečno na to oko popolnoma oslepela. Vsa zdravila niso nič pomagala; kmalu je oslepela tudi na drugem očesu. Bila je sedaj slepa. Vse redovnice so molile za njo, kajti trpela je neznosne bolečine. 10. maja prinese jej spovednik P. Beichtiger sv. Rešnje Telo. Najprvo jo nekoliko opominja, naj se uda v voljo božjo, potem vzame ciborij in ga drži nekaj časa nad njeno glavo in potem ga postavi na mizo. V istem času zaupije redovnica: „Ozdravela sem — jaz vidim.“ In res je videla tako dobro, da je z lahkoto brala najmanjšo pisavo. Vsi okoli stoječi se čudijo temu prizoru, mnogi se veselja jokajo. — Ob 9. uri pridejo trije zdravniki, da bi jo operirali. Nekoliko se začudijo in pravijo, da se bo bolezen go-

tovo zopet povrnila v 8ih dneh ali vsaj v enem mesecu. Po preteku 8ih dni zdravniki zopet pridejo — a očesi bili sta popolnoma zdravi. Minolo je več let od te resnične dogodbe in sestra se počuti prav dobro. — Nam katoličanom se ne bo zdelo ozdravljenje posebne čudno, ker vemo, da je v sv. hostiji pravi, živi Bog pričujoč, ki je že brez števila bolnikov ozdravil.

Beri in strmi. Ko je za časa rimskih cesarjev razsajalo v Egiptu krvavo preganjanje kristjanov, se je sv. Julij na vso moč prizadeval, da bi zvedel kolikor mogoče natanko imena sv. mučencev. V ta namen si izvoli 300 mladih ljudi in jih pošlje na vse kraje, kjer so preganjalci divjali. Ti so napisali dejstva, katera so sami videli. Iz teh zapiskov posnamemo, da je bilo le v Egiptu na milijone mučencev. Nekaj izgledov iz zapiskov sv. Julija naj to pokaže: 16. februarja je bil mučen sv. Julijan s 5000 tovarišev. 26. novembra sv. škof Peter Aleks s 660 drugovi. 4. oktobra sv. Marcijan z neštevilnimi drugimi kristjani. 22. septembra cela ladija kristjanov. 28. januarja, 21. marca in 13. maja vsak dan cela občina kristjanov. 1. februarja Julijan in 5000 tovarišev, in 23. avgusta zopet neštevilna množica. 24. julija 8000, 28. decembra 4800 kristjanov. Sv. Julij jih našteva dalje tako, da šteje Egipt sam na milijone mučenikov. Cela mesta in vasi so se na ta način izpraznila. Trpinčenje ni bilo vedno kratko. Stanovitnega vojaka Kristusovega niso vselej obglavili, marveč počasi so ga žgali, sestradali, odrezali mu ude, bičali in valjali po razbeljeni žerjavici. — Tako velika je bila ljubezen sv. mučencev do Kristusa, da so rajše vse prenašali, kakor Jezusa zatajili. —

Strmi pa še bolj! Gospod Jezus je resnično pričujoč v najsvetejšem zakramentu, in se nam ponuja v dušno hrano, da bi ne padali v grehe; — in sedaj je na milijone kristjanov, ki Jezusa tako malo ljubijo in spoštujejo, da skoro vedno živijo v smrtnih grehah in se nočejo z večkratnim prejemanjem presv. Rešnjega Telesa oborožiti zoper smrtne grehe. Na sodnji dan si bodo egipčanski mučenci in današnji kristjani stali nasproti. Kakšen razloček!

Dobrotni darovi.

Za sv. Detinstvo: Č. g. J. Kumar, vikar v Ravnici, 3 gld. 70 kr. — Šolske sestre v Repnjah, 8 gld. — Preč g. Jan. Rozman, kanonik 16 gld. — Čast. g. J. Volc, kapelan v Križih, 24 gld. — Janez Mavec na Koroškem, 7 gld. 50 kr. — Marija Močilnik pri D. M. na Jezeru 10 gld. 23 kr.

Za Marianhill: Iz Žužemberka 10 gld

Za Salezijance na Kranjskem: Iz Žužemberka 10 gld.

Za sv. Očeta: Iz Žužemberka 45 gld. — Fara Gorje 25 gld.

Za afrikanski misijon: Iz Žužemberka 5 gld

Za razne misijone: Iz Žužemberka 20 gld. — Fara Gorje 15 gld. —

Na znanje.

Dopisi za „Zgodnjo Danico“ naj se pošiljajo na č. g. Anton Hribar-ja, kapelana v Smledniku.